

Nincs ebben a stafétaátadásban semmi különös, a történelem nagy szellemi honfoglalásai gyakran többlépcsősek voltak. Emlékeztetnék rá, hogy Erasmus vetését Luther aratta le, Károlyi Mihályét Rákosi. Ezúttal a klaszszikus pártállam lukácsista marxizmusa által elkezdett - Heller révén népszerűsödött - nagy vörös projekt jól megalapozott falai fölé húzza fel a tetőt a balliberalizmus néven ismert új diktatúra éppen aktuális erős embere, Hiller. Csak a nagyon tájékozatlan, az összszefüggések elemi láncolatát meglátni nem képes, gyermeteg lelkű gyanútlanok hihetik azt például, hogy Fekete János kemény, kitartó, 30 évvel ezelőtti előkészítései, Magyar Nemzeti Bank-béli mélyszántása, boronálása, gondos vetése, szorgos kapálása, öntözése és csőszködése nélkül elérhette volna ez a nemzet a mai pénzügyi mélypontját, az elérhető legalsó, más szóval az abszolút Gyurcsány-fokot.

És mert a mélyponton levés nemcsak a pénzügyekre jellemző, de legalább annyira Hiller territóriumára, a szellem, a tudás, a művészetek viselt dolgaira is, bűn ma másról beszélni Magyarországon, mint arról, hogy miképpen fogunk kimászni a baloldal által ásott, nekünk szánt gödörből? A veremből, amelybe a nemzet a rendszerváltás hevében belecsúszott, és most tehetetlenül toporog az alján. A lehangosabban hőzöngőknek, hogy befogják a szájukat, ledobnak a verembe néhány pályázati űrlapot, amit angol nyelven kitöltve kell eljuttatni valamelyik konvergencia-gordonhoz, aki majd kiértékeli, azaz elmondja, hogy hol rontották el a kitöltést, amiért is - ó, fájdalom! - nem áll módjukban EU-pénzt utalni, aminek segítségével esetleg kimászhatna a szerencsétlen. Mindenesetre, amíg ez kitudódik, legalább hallgat az érintett. Ha mégsem, mert nem elégíti ki őt az, amit mond a Gordon, akkor majd jön s kordon, amely nyomatékosan szembesíti lehetősége határaival. Mert van itt alternatíva kérem: Gordon vagy kordon, tessék választani!

A sajtóhírek szerint több százezer lakáshitel omlott be ezekben a hónapokban, a "bivalyerős forint" szárnyalása közepette: a benne lakók nem tudják miből fizetni az esedékes részleteket. Ezeket a jogállamiság legteljesebb alkalmazása mellett is rövidesen elárvereztethetik a bankok! A tömeges méretű koldusgyártás a küszöbön áll hazánkban. Ugyancsak sok százezer magyar kényszerűsügből munkanélküli - főleg vidéken -, bármennyire akar is dolgozni, nem talál munkát. Aki talál, az is mehet a falig a minimálbérrel, amelyből lejön még az utazási költség is. Vegetál a munkanélküli, vegetál a munkás, de vegetál maga a nemzet is: az adósságszpirál olyan kegyetlenül húzza lefelé - külön gratulációnk Fekete Jánosnak! -, hogy éppencsak nem süllyed alá.

Ennek az országnak nincsenek vezetői, akik vezetnek minket, nem a mi érdekünk szerint teszik azt. Egyre inkább a ravatalozók és temetők világára emlékeztet itt az élet, és Marlene Dietrich egykor híres sanzonjára, amelyet a háborútól feldúlt rétek látványa ihletett: "Hová tűnt a sok virág?" Végignézek a Rákóczi úton, a Körúton, a Kossuth Lajos utcán, figyelem a vidék híreit, beszélgetek öregekkel és fiatalokkal, hallgatom a villamoson, hogy ők mit beszélgetnek egymással, és Marlene Dietrich lágyan búgó, szomorú hangját hallom - némileg átszövegezett formában: Hová lett a sok magyar? Hová lett a magyar élet, a magyar virtus, a magyar lélek, a magyar akarat? És válaszolok is rá azonnal: a gödörben vannak, a Heller és Hiller, a Fekete János és Gyurcsány, a Veres és Bajnai ásta gödörben, amely most még nyitott. Kérdés, mikor kezdik a beföldelését?

A látletet megvan tehát, és több, mint lehangoló. Egy dolog lehet fontosabb ennél számunkra, az, hogy mit lehet itt tenni, hogy van-e kiút? Nem kerülgetem a választ, elmondom, ahogy gondolom: van kiút, lesz kiút, meg fogjuk találni a kiutat, de fogalmam sincs, hogy mikor és hogyan. És szeretném, nagyon szeretném, ha ezen véleményemet kizárólag és csakis, mint

optimista véleményt fognák fel, ugyanis a lényeg az, hogy lesz kiút, és csupán mellékkörülmény, hogy realizálódásának körülményeiről ma még semmit nem tudok. Nemcsak én, más sem.

Ne nézzük le a népmesék évezredes üzeneteinek igazságtartamát, idézzük fel magunkban Csipkerózsika hercegnő tragédiáját: az ő vermét álomnak hívták, abba zuhant bele egy átok nyomán, és hosszú-hosszú időn át úgy feküdt ágyán, mint a halottas ágyon, halványan, élettelenül. Akár el is temethették volna. De bölcsen nem tették, mert tudták, hogy aki el tudott aludni, az is fel is tud ébredni, ha eljön az ideje. És eljött, még hozzá logikátlanul, tervezhetetlenül, nem vártan, egy ifjú képében, akinek csókjától - ez is mennyire logikátlan, miért csókol meg valaki egy félig halottat? - életre kelt. Ezt a misztikus csókot a történelem ismeri. Utoljára 1956. október 23-a délelőttjének csillogóan napfényes, meleg, őszi egétől kapta meg a magyarság - hatásának, következményeinek részletezésétől itt eltekintek. Viszont, ha valaki azzal vádol, hogy én már csak a csodában hiszek a magyar jövő megszületését illetően, nem tiltakozom ugyan, de hozzáteszem, hogy valóságos, létező, történelmileg igazolható csoda ez az én csodám, eljött ugyanolyan biztos, mint a születés és a halál eljött, csak éppen nem pontosítható, nem kiszámítható, nem kalkulálható előre. De eljön!

És abban a pillanatban kártyavárként semmisül meg Heller és Hiller eszmerendszere, minden, amit tettek és tenni akartak. Ugyanis ott, ahol az élet vakító igazsága naplik az égen, minden egyéb jel, ábra, manipuláció úgy elhalványul, hogy joggal kétségbevonható lesz, létezett-e egyáltalán?